

denne eller hin Grænse er den rette, men jeg vil meget advare imod at gaa ud i en Agitation for, at disse saakaldte Velhavere skal udelukkes; de fleste af dem er slet ikke Velhavere. Det er Gang paa Gang blevet hævdet som det rigtige Princip, at man ikke skal straffe dem, der har sparet noget sammen til de gamle Dage, ved ikke at give dem Mulighed for at faa Aldersrente, selv om den bliver meget ringe — og det er jo baade efter Loven af 7. August 1922 og efter mit Forslag dog kun en beskedent Understøttelse.

Det ærede Medlem Hr. Kragh sagde, at jeg havde vist Formueindtægten en særlig Interesse. Jeg forstaar ikke rigtig denne Bemærkning, jeg har ikke vist Formueindtægten nogen særlig Interesse, jeg har taget Hensyn til det Princip, jeg tror, vi fra alle Sider har været enige om — i hvert Fald er det blevet hævdet som det rigtige fra alle Sider —, at man ikke skulde udelukke dem, der havde nogen Renteindtægt fra at faa Aldersrente.

Jeg undrede mig, som alt sagt, noget over, at det ærede Medlem Hr. Kragh vilde vende sig saa voldsomt, som han har gjort, mod de i Lovforslaget opstillede Satser, fordi det ærede Medlem selv paa det Tidspunkt, da han var Indenrigsminister, har syslet med Satser, der paa mange Maader lignede de Satser, her er Tale om. Han gjorde den meget rigtige Bemærkning, at Lovens Princip var at give Understøttelse til den enkelte Person og ikke til Forsørgeren. Det Princip brydes heller ikke ved det foreliggende Lovforslag, thi saa vilde der ikke være tre Trin, om jeg saa maa sige, i op- og nedstigende Linie. Nej, det Princip er ikke blevet brudt, men jeg har rettet ved Princippet, fordi det fra alle Sider, tør jeg hævde, er erkendt, at de, der omfattes af de to sidste Skalaer, de saakaldte enligstillede, faar for lidt. Det ærede Medlem er jo fuldkommen klar over og kan yderligere se det af Lovforslaget, at det er her, den store Forøgelse kommer, det er her, de mange er, men disse mange faar ogsaa for lidt efter Loven af 1922.

Det er Gang paa Gang under Forhandlingerne hævdet, at man ikke skulde give saa meget i Aldersrente, at Menneskene ikke var interesserede i selv at spare, selv at erhverve sig noget. Det er fuldstændig rigtigt. Men naar man har villet gaa saa vidt som at sige, at de Satser, der her er Tale om, maa fuldstændig afvises, og at der ikke kan være Tale om nogen Indrømmelse i Retning af, at der er Trang til Forhøjelse, saa vil jeg blot nævne et eneste Eksempel

— der kunde nævnes Hundreder, men jeg vil blot nævne et eneste. I Landkommunerne er Forholdet dette, at et Ægtepar, hvor baade Mand og Kone er 65 Aar, faar 600 Kr. i Aldersrente plus Dyrtidstillæget, men Aldersrentesatsen er altsaa 600 Kr. Men hvis Manden er 65 Aar og Konen er 50 Aar, faar dette Ægtepar siger og skriver 330 Kr. i Aldersrente. Jeg beder ærede Medlemmer fæste Opmærksomheden ved dette Tal, for det er ikke noget tænkt Eksempel; af saadanne Ægtepar findes der mange her i Landet. Naar saa Manden bliver 70 Aar, saa er Konen 55, og saa faar de heller ikke mere end de 330 Kr.

Jeg vil nu spørge ærede Medlemmer, om de mener, der er nogen Urimelighed i at foreslaa en Ændring af dette Forhold, at en gammel Mand paa 70 Aar, som har Kone at forsørge, er henvist til at skulle leve af 330 Kr. om Aaret plus det lille Dyrtidstillæg, der ydes ham, i en Tid som denne, hvor det i mange Landkommuner maaske vil være umuligt at skaffe sig en ordentlig Lejlighed for 300 Kr. Jeg vil bede ærede Medlemmer og da navnlig ærede Medlemmer, der tilhører det konservative Folkeparti, om at tænke lidt over, hvorvidt det er rigtigt, alt det, der buldrende blev fremført af det ærede Medlem Hr. Vesterager imod det foreliggende Lovforslag, om det konservative Folkeparti virkelig kan staa sig ved at have en Ordfører af denne Art i et Spørgsmaal som det foreliggende.

Det, som jeg nu foreslaar, er i Virkeligheden beskedne Forhøjelser, men naar jeg er nøjedes med det Forslag, som jeg har stillet, har jeg ogsaa gjort det ud fra den Betragtning, at jeg kunde forhandle mig til Rette med de forskellige Partier om at fjerne de værste Fejl i den gældende Aldersrentelov — og det ærede Medlem Hr. Kragh erkender sikkert ogsaa inderst inde, at Forslaget er stillet under den Forudsætning. Og jeg kan ikke tro, at det ærede Medlem Hr. Kragh eller Venstre i al Almindelighed skulde føle sig brøstholdne over, at et saadant Ændringsforslag stilles; thi Forholdet var jo det, som jeg allerede har peget paa, at Venstre, at det ærede Medlem Hr. Kragh som Indenrigsminister befandt sig paa usikker Grund i 1922, det vidner det af ham fremsatte Lovforslag tydeligt om, thi det var et helt andet Forslag end det, der blev endelig Lov, det ærede Medlem kunde ikke den Gang komme videre. Men efter at vi nu har gjort Erfaringer med Hensyn til Lovens Anvendelse i Praksis og de gamles Stilling Landet over, forekommer det mig, at man fra alle Sider maatte kunne